

matige doelmatigheid van de zorg, zoals beschreven door TPG-baas Bakker, krijgt ook weinig aandacht.

Nee, de auteurs presenteren de zorg bij voorkeur als een kabbelend beekje, terwijl deze in werkelijkheid een woeste stroom is met een sterke neiging buiten de oevers te treden.

Dat rustige karakter van het boek wordt verder geïllustreerd door het feit dat de auteurs nogal teren op concepten uit de jaren tachtig en dat bijvoorbeeld informatie over huisartsen niet up-to-date is (nauwelijks tot geen informatie uit de Tweede Nationale Studie). Ook een meer internationale context had zeker niet misstaan, gezien met name de ontwikkelingen in de Europese Unie. Al die onrust en dynamiek van de jongste tijd lijken niet aan de auteurs besteed. Wel zijn er maar liefst vijftig pagina's noten. Als die worden ingeruild voor dieper gaande analyses en bespiegelingen over de toekomst dan komt een completer plaatje over de grootste bedrijfstak van ons land. Nu is het boek vooral een naslagwerk. Dat is op zich al een grote verdienste.

Koos van der Velden

Praktische dermatologie

Niedner R, Adler Y. *Praktische dermatologie*. Nederlandse redactie: Van der Waal RIF, Tupker RA. Maarn: Prelum, 2005. 339 pagina's, € 65. ISBN 90-8562-007-4.

Dermatologie is een visueel vak, en een plaatjesboek is daarom altijd interessant. Deze 'eerste dermatologische atlas in pocketformaat' wil voor alle artsen en studenten een leidraad zijn bij het herkennen van verschillende huidaandoeningen. Het is een door Nederlandse dermatologen geredigeerde vertaling van een Duits boek.

Het overgrote deel van het boek bestaat uit korte beschrijvingen van zo'n 237 ziektebeelden met één of meerdere fraaie kleurenfoto's. De auteurs geven een differentiële diagnose met interne verwijzingen. Zo kun je altijd nog bij de juiste plek komen. Ze beschrijven de behandeling

meestal zeer beknopt, maar soms juist weer uitgebreid. Als naslagwerk of leerboek is het niet bruikbaar, maar zo is het ook niet bedoeld.

De redactie heeft gekozen voor een indeling naar lokalisatie (behaarde hoofd, oren, armen, romp, voeten, anogenitaal, et cetera). Binnen deze categorieën lijken ze de verschillende huidziekten in willekeurige volgorde te bespreken. Als je op zoek bent naar de diagnose van een onduidelijke afwijking wordt dat lastig, vooral omdat veel aandoeningen op verschillende plekken kunnen voorkomen. Via de index zoeken kan natuurlijk ook, maar dan moet je wel eerst een diagnose hebben.

Het valt op dat de plaatjes vaak een nogal ernstige vorm van de aandoening laten zien. Zo staat er bij waterpokken een plaatje van een volwassene met uitgebreide afwijkingen in het gezicht. In de tekst staat dat waterpokken in Nederland weinig meer voorkomt! Hier laat zich het verschil zien in het ziektespectrum dat huisartsen en specialisten te zien krijgen. Aan specifiek Nederlandse situaties, zoals infectiepercentages van teken, of de SOA-verpleegkundige, is door de redacteurs goede aandacht gegeven. Het boek bevat geen gerichte literatuurreferenties. Wel verwijzen ze in het voorwoord nadrukkelijk naar een aantal bronnen zoals het *Farmacotherapeutisch Kompas* en 'NGH' en CBO-richtlijnen. De foutieve verwijzing naar de NHG-website in de referentielijst maakt het zoeken naar de standaarden niet gemakkelijk.

Samenvattend is het een rijk fotoboek, maar als de bedoelde hulp bij herkenning van afwijkingen is het door de gekozen indeling niet erg handig.

Sander Koning

De ratrace van het wetenschapsbedrijf

Bulnes M. *Lab*. Amsterdam: Vassallucci, 2005. 286 pagina's, € 17,50. ISBN 90-5000-826-7.

De Nederlandse arts-onderzoeker Miquel Bulnes debuteerde enkele jaren geleden

met de bij vlogen komische debuutroman *Zorg*! Nu ligt zijn tweede roman in de boekhandel: *Lab*.

'EISPRONGDAG!!!' Dit soort sms-berichten stuurt Charlotte aan haar vriend Jidde Hartman die werkt aan een promotieonderzoek over tumorgenetica. Haar zwangerschapobsessie is slechts één van Jidde's zorgen. Het onderzoek vordert namelijk nauwelijks, het onderzoeksprotocol is – zo blijkt – niet goedgekeurd door de ethische commissie, de dierproeven mislukken keer op keer, en tussenresultaten blijven alsmaar uit. Wat te doen?

Jidde – een humoristisch en soms cynisch beschouwer van het eigen handelen – relateert weliswaar alles, maar kiest ervoor vooralsnog de routine van het wetenschapsbedrijf te volgen. Dus bezoekt hij onbekommerd buitenlandse congressen waar hij, net als iedereen, wollige spreekbeurten houdt over nietszeggende resultaten of vage posters ophangt. Ook speelt hij – aanvankelijk zonder het goed te beseffen – een rol in de stammenstrijd binnen de universitaire wereld. Daar heeft iedereen maar één doel: de eigen carrière. De hiërarchie binnen het wetenschapsbedrijf wordt bevochten in een strijd op leven en dood, een kwestie van eten of gegeten worden. Treffend noemt Bulnes de promotor van Jidde 'de hoogste schakel in de voedsel-